

REGULÓ.

Pesten vasárnap januarius 7^{kén} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETES.

B a k o n y b é l.

(Rajzával együtt.)

A' bakonyságnak közép helysége, melly a' nagy vadonnak mintegy belében vagyon helyezve, egy ma már kies völgyben, mindünnen sziklás és erdős hegyekkel körülvéve, Bakonybélnek nevezetik. Fekszik e' helység Veszprém vármegyében, és a' vármegye két nevezeteseb városától, Veszprém t. i. és Pápától, egyenlő távolságra, negyedfél mértföldnyire. — Két fő bejárása, a' pápai részről Koppány helységtől $1\frac{1}{4}$ mértföldnyire, folyvást kies, mind a' két részről egymást különféleglő váltogató magas hegyek-közötti szűk völgyben, egy a' bakonyság számtalan forrásaiból keletkezett, délről éjszaknak sebes eséssel hömpölygő Gerencze nevezetű patak-nak, melly már Bakonybélnél örlő és deszka-metsző kerekeket hajt, csavargó folyamán mintegy tizenegyszeri átmenettel mulattató, regényes táj, feledteti a' természet játékaí iránt érzékeny utazóval az út göröngyeit. A' veszprémi részről, Zircz, Eplény és Lókuton át nem olly regényes, és sokkal alkalmatlanabb a' bejárás; de ez uthan esik, és a' jövevénytől láttatlan nem hagyatík a' domborodva emelkedett Somhegy-alljai üveghuta, melly gróf Esterházy Miklós, most Károly birtoka, bérbe adva Neuman pápai zsidó nemzet-ségnek, egy kisded faluval, mellynek német lakói — új gyarmat — a' hutánál tett munkálathól, jó fizetéssel, és a' kiosztott föld természetmányaiból, jobbadán burgonyából, élődnek. Az üveghutában esztendőnként legalább 2000 öl fát égetnek-el; üvege középszerű, kelendősege meglehető. Van itt pálinkaház is, és az ehhez kíván-tató nagyobb részint a' bakonyságban termett burgonya gőz által főzöttetik.

Bakonybél't különféle hegyek veszik körül, mellyek említést érdemlenek; u. m. Kis- és Nagy Gát, nyugotról, mellyen a' természet egy valódi angol kertet, utakkal, fasorokkal, 's különös válto-zékonyssággal képzett, kellemes kilátást nyújt éjszak felé. — T ö n-

kölös éjszakra, egy a' magasb hegyek közül. Igen meglepők ennek öblei és domborodásai napnyugtával, 's a' nyugoti valamint az éjszaki tájakat egész a' stajer hegyekig láttatja az utassal. Ezen vannak maiglañ fön egy régi vár omladékai, melly Podmaniczky várának neveztetik, sok mende mondának tárgya. Annyi mindazáltal igaz, hogy hajdan meglehetőes erősség volt, mit ma is fön álló fala és a' körülötti sánczoknak nyomai mutatnak. Mondják, hogy alatta egy titkos ut is volt, melly Somhegyig, sőt, mint némellyek hiszik, a' Balatonig nyúlt. Többen ástak, véstek itt, falakat is döntöttek azon édes reménytől táplálva, hogy kincseket fognak találni, de izzasztó munkájok sikeretlen maradt. E' hegynek szomszédságában áll a' bakonyásznak legmagasb és azért legmesszebbre látszó hegye, melly Kék hegynek vagy Hajszabarnának is neveztetik. A' kilátás e' hegyről olly meglepő, hogy a' jámbor utas akaratlanul is felsohajt, mintegy magához látván varázsolva a' körülfekvő pusztákat, falukat, sőt némelly városokat is. — Somhegy kelet-ről a' hasonló nevezetű falucskával. Ez magasságára a' kék hegygyel vetekedik; róla a' kilátás leggyönyörűbb. A' nézőnek szemeihez varázsolja nemcsak a' szomszéd helységeket, pusztákat, és az alatta fekvő Bakonybélnek egész regényes fekvését, de több távolabb falut és hegyet is, 's mi több, hazánk jelességét, a' Balatont, egyik csillámló részéről. A' reá menetel bár egy órai járást kíván az utazótól, nem fáradságos, sőt inkább kies és kényelmes; mert mintegy folyvásti fasorban megy-föl az ember majd csucsáig, mit fonséges nádorunknak, József cs. k. fő herczegnek, köszönhetni, ki 1814-dik évben, miután Koppányban a' plebanusnál meghált volna, minek emlékére egy márvány tábla az ottani ebédlő bal oldalán készítettett e' fölírást foglalva magában:

IosephVs

arChIDVX aVstrIae regnI nVngarIae

p a L a t I n V s

tertIa aVgVstI noCteM eXegerat In koppán.

Ismét e' chronosticon

paroCho soDefriDo De ConVentV

zIrCzlensI.

méltóztatott e' hegyet több bányász által megvizsgáltatni ama hirre, hogy arany salakkal gazdag a' hegy gyomra; de megvizsgáltatván, bár olyanra akadtak, még sem találtatott munkára érdemesnek. Van a' hegytetőn forrás is, melly a' mult száraz években több bakonyi forrással együtt kiapadt, de a' mult évi esőkre ismét megindult. — Fekete hegy délről, melly a' sz. gáli határban fekszik és kiterje-

désére nézve tán legnagyobb 's rengeteg erdőség. Mind ezeknek, de különösen az utósónak vadai : szarvasok, őzek, nyulak, rókák, és farkasok. *(Folytatása következik.)*

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

Most a' toronyőr kürtje élesen rivallott, 's andalgónkat álmodásaiból fölveré. Lassan emelkedék-felszékéből, hogy megnézzze, ki jó, midőn az ajtó felpattan, 's azon ifjú, kit e' szakasz elején Forrón láttunk, izzadtan porosan belép.

„Isten velünk apám, — szólott a' belépő — hozz, vagy hozass hamar egy ital pogány vért; tagjaim a' hosszú lovaglásban úgy összetörtek, mint ércz mellett talált kopja-nyél, 's torkom olly száraz, mint füstön lógó üres kulacs.“

„Hol késtel olly hosszasan György? — már aggódtam feletted, 's azt hittem, valami lézengő török csapat körmébe kerültél — mond az öreg — mi közben a' falba vágott fülkéből nagy réz kannát vont elő, 's egy darab sülttel az ifjú elébe tevé. — „Szóllj — folytatá — mi hirt hozál?“

„Ej apám — felelt az ifjú — a' nagy urakkal, kik minket csak játékszernek néznek, bajos valami jót végezni; Schwendivel pedig annál terhesebb. Midőn a' várkapitán izenetét, hogy segéd-sereget küldene a' szolnoki bey kicsapongásai ellen, elmondám előtte; gúnykaczajjal felelé: hogy most kisebb gondja is nagyobb annál, hogy neki a' legénység valami ünnep elkészítésére és adó-beszédésére szükséges. Mi pedig a' török kelepcebe esést illeti — folytatá az ifjú egykedvűleg — attól, tudod, nincs mit tartanom; mert ha a' Török a' fekete embernek csak nevét hallja is, kotródik. Most egy kis külföldi tánczba elegyedtem, mit majd elbeszélek.“

A' beszélő ifjút, öltözetének színéről, valóban fekete embernek nevezék; különben Kárácsón György volt neve. A' természetből erővel áldatva a' legvastagabb lópatkót minden erőtetés nélkül pusztá kézzel darabokra töré; legizmosabb szántóvason a' nyilvesszőt keresztül üté, a' legedzettebb sisakot vagy három rétes bivaly bőr-vértet könnyű szerrel ketté szelé; e' mellett élénk szónoklati tehetséggel bírt; szavai olly lelkesedéssel ömlöttek ajkairól, mint valami mennyei sugallás által ihletettnek; ékes szóllásával a' legmegrögzöttebb gyűlölséget és százados haragot barátsággá tudta tenni; 's így nemcsak a' köznép által bámultaték, hanem Magócsy Gáspár várkapitán szeretetét is bírta teljes mértékben, kinek éltét kétszer menté-meg, 's ki hálából apródjának fogadá — ámbár nem

volt nemes — 's minden fontosabb vállalatokkal őt bizá-meg, minden titkosabb üzeneteket reá bizott. E' bizalom következtetésében küldé őt most is Kassára Schwendihez, mint már György szavaiból értettük. A' nemes lovagok is becsülék; Báry István pedig, a' derék bajnok, ki több véres tusának volt már repkényes hősfija, barátsággal, sőt, lehet mondani, valami kinagyarázhatlan ragaszkodással vonszódott az ifjúhoz, és inkább ő maga türt volna el bár mi megsértést, méltatlanságot, mint Györgyöt engedte volna bár ki által is sértetni.

Kárácson e' kurta beszéd közben egy pár hatalmas kortyot nyelven a' tág öblü kancsóból, hirtelen szökött-fel a' lóczáról, melyre magát veté; 's e' szavakkal: „Isten veled apám, ha más felé nem kell mennem, nem sokára ismét látlak, 's utamról sok holmit fogok beszélni. Magócsy tudom szint' olly nyugtalanul várja hiremet; mint te fiadat vártad. Isten veled! ha visszatérek, egy vig, barátságos estét üljünk“ — 's az öregnek kezét hatalmasan megrázva távozek.

II.

Teremt-e isten több magyart
Mig a' világ, mig napja tart,
Ha mink is elfogyánk?
VÖRÖSMARTY.

Nyugtalanul járkált fel 's alá szobájában Magócsy Gáspár, egy büszke, de hazáját igazán szerető közép, zömök termetű 's mintegy 50 éves férjfiú; élesen kiálló arczsontok, kidagadó ajk, mely két vége felé lekonyult, nyerges orr, széles de alacson szögletes homlokkal, 's két előre dülő szemöld-iv alól villogó nagy savó kék szemekkel. Megyészín bárson dolmánját, mely ezüst levelekkel volt előntve, 's apró ezüst gombocskákkal végig megrakva, szép mivű, drágakövekkel ékesített ezüstöv szorítá derekához. Egyszerű zsinórzatú kék nadrág feszült a' czombokra; hosszú száru karmazsin sarujára nagy ezüst sarkantyúk voltak csatolva, melyeknek pengése minden lépésre meszsze hangzék; a' szürkülő gyér fűrtöket pedig sas tollal ékesített tigris-prémű süveg fedé. Oldaláról széles, ezüst markolatú 's arany pántokkal szorított bőr hüvelyű fél görbe damaszk acél függött különös szeszélyes alakú aranylánczról. Összefont karokkal, hatalmas léptekkel 's gond-redőlte homlokkal járkált ez alak a' szobában. Majd az ablakhoz ment, mint valakit váró, majd boszúsan egyet egyet toppantott; mint olyan, kit az ohajtva várt hosszasan várakoztat magára. Dobbantásai után a' terem márvány padlózata iszonyúkat rendült.

Mig ez öljő gondok között magában így tündődött, a terem egyik oldalán kis diófa asztalnál cifra faragványú izmos tölgyszékeken, melyekre nehéz, zöld virágos selyem párnák, török zsákmányra mutatók, voltak vetve, két férjfiú ült, az asztalra dülve. Egyik, mint ülve is látni lehetett, ép erőben álló, viszontagságok által érett férjfiúvá edzett barna ember zöld dolmában, megyszin mellényben és nadrágban arany készületre, 's egyszerű zöld topánban: másik magas, nyulánk, alig 22 éves, apró szürke szemekkel, mindennapi arczczal 's vörhenyeges sűrű göndör hajjal fődött, lapos fejű ifjú volt. Nehéz kék bárson, térden felül mintegy arasznnyira nyuló, dolmánya gazdag arany készülettel volt előntve, melyet bogláros aranyöv szorított testéhez. E' fölé violaszin selyem, széles arany készületű zekét öltött, nehéz arany gombokkal; többi öltözetét vérvörös, minden zsinórzat nélküli nadrág, fekete topán, kerecsen tollal diszitett nyuszt kalpag tevék. Az asztalon előttük dombor műben készült ezüst serlegek 's billikomok állottak a' Bebekék ős czimerével, melyet Magócsy akkor nyert emlékül a' bátor lelkű Patóczy Zsófiától, Bebek György nejétől, midőn azt a' Szádvári várnak Schwendi kezére jött jutása után, Pető Péterrel tornai várába kíséré. E' billikomok mellett ült a' két férjfiú, 's koronként a' gondolatokba mélyedt Magócsyra tekintve, melly azt láttatá, hogy felőle van a' szó, csendesen 's majdnem suttogva beszélgetének.

„A' kapitán homlokán mind terhesebben tornyosulnak a' gondfellegek; nyugtalansága fokonyként emelkedik — mond az ifjabik üljő.

„Nagyon szíven fekszik a' pusztított táj sorsa, mint hazáját 's embertársait igazán szerető más honfinak is. A' követek késedelmezése boszontja; ámbár én semmi jót nem reménylek. Mert ha Schwendi nyugodt lélekkel nézhette Kassa falai közűl Putnok, Dedesd, Galfalva, Gagy-Bátor, Vadász 's több más várnak feldulatását Hazzan által; hogy remélhetnénk tőle most, tőzsérkedései között, segítséget“ — válaszolt az idősebb, durva, darabos hangon.

Magócsy léptei mind inkább szaporábbak; homloka borúsabb lön; végre egy hatalmást dobantva, nyugtalansága e' szókban törtki: „a' pokol nyelte-e el őket, vagy hol késnek? Már hosszú hat napja, hogy távoznak, és még egyik sem tért-vissza. Azóta fél országot összejártam volna.“

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' fortélyos tolvajságok Pesten Budán ez utóbbi hetekben egyre szaporodnak. Az ó esztendőnek utolsó hetében Pesten egy fortepiano készí-

tőt a' szomszéd kávéházból két ur sürgetve hivatott haza, hogy tőle hangszert vásárolhassanak. Mig haza jött volna a' gazda, a' két ur olly izenettel, hogy nem sokára visszatérend, eltávozték. A' gazda várakozék reájok, 's a' fortélyos rablók csak ugyan nem sokára eljöttek, 's miután egy két hangszert megnéztek, a' gazdának azon távulabbi szobájába menvén, hol egy drágább fából készült fortepianót ohajtának megnézni, itt kinyilatkoztatták, hogy ők nem hangszert, hanem csak kész pénzt akarnának. Mindenik pisztolt vont-ki ruhájából, 's a' gazdát agyonlövással fenyegették, mihelyt egy hangos szót ejtend. A' gazda kénytelen volt pénzes almáriomát felnyitni, honnan az egy pár száz forintra menő pénzt, három arany és ezüst órát zsebökbe dugván, a' gazdát egy távulabb utszáig maguk mellett menni kényszeríték. Bizonyos távulságra menvén velek, visszabocsájtattak, 's a' rablók elfutottak. — A' károsodott azonnal jelentést tön a' rendőrségi hatóságnál, 's mint halljuk, már más napon két ember befogattatott, kikre nagy gyanú esik, minthogy a' rablás előtti napokban a' kirablott házban gyakran fürkészkedni láttattak.

Gyász h ir. Pesten folyó évi jan. 1-jén szenderült boldogabb életre hosszas betegség után 51-dik évében tek. Ludányi Bay Borbála asszonyság, néhai t. Szomori és Somodori Pázmándy Károly ur özvegye. Hiedeg tetemei a' nemzetségi sirboltba Kis Hartyánra vitettek. — Gyászolják tisztelt nagy nénjeknek elhunytát: Lossonczy Gyürki Francziska Kubinyi Ferenczné; Ludovica b. Podmaniczky Mihályné, Petronella kisasszony, Terézia b. Podmaniczky Andrásné, — és Báji Patay György és Ferencz t. Báji Patay József urnak néhai hitesétől, Bárczai Bárczay Francziska asszonytól, született fijaik.

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász h ir. — Temesvárat mult évi dec. 25-kén súlyos betegség után költözött örök életre 25-dik évében m. Komori báró Bedekovich Móricz ur t. n. Békes és Körös megyék táblabírája, 's t. n. Temes vgye tiszt. aljegyzője. Hült maradványai 27-kén vitettek a' várbeli temetőbe. Kesergi halálát hite se, báró Izden c zy Francziska asszonyság, ki a' szeretett férjtől legboldogabb házasságának 8-dik hónapjában fosztatott-meg.

KÜLÖNFÉLE.

Udvari bolondok. — A' hajdani korban fejdelmi udvaroknál 's világi és egyházi fő méltóságok házaiknál elkerülhetlenek valának az udvari bolondok, kiknek egy részről kötelességök volt gazdájikat a' mulatságra szentelt órákban vagy pedig azoknál adatott lakomák közben a' vendégeket részint szóbeli enyelgésekkel 's tréfákkal, részint dalokkal mulattatni: de más részről szabadságuk is volt kereken kimondani az igazságot, mi ámbár gyakran a' legdurvább kifejezésekkel és sértőleg is történt, de az urak eltűrék, merta' bolondnak az illyes megengedettett. Innen eredt e' közmondás: „bolondok és gyermekek igazat szólnak.“ — Nem volt tehát hasztalan a' bolondok léte; mert 1) ők szabadon kimondhaták az igazat uraiknak, 's így ezeket gyakran figyelmezteték hibáikra, helytelen tetteikre, mi bár nem mindenkor, de még is gyakran jó sikert vont maga után, mert mintegy olly tükör tétett az elfajult vagy gögös hatalom elejébe, mellyet különben senki más nem

bátorkodott volna fölfedni. — 2) A' tréfák által fűszerezték az unalmas pillanatok, vendégségeket; uraiknak sokszor vad indulataikat, boszorkodásaikat vagy lágyíták vagy csillapíták; sőt gyakran nem kevés befolyással is voltak vidám szeszélyeikkel némely betegségekben orvoslásaikra. — 3) Végre forrásaik voltak sok jótékony tettnek, melyeknek tételére uraikat bírták, mi után őket az emberi szeretetnek olly kötelességeire emlékeztették, melyeket említeni más udvarnokok vagy nem akartak, vagy nem merészeltek. — Ellenben voltak közöttük gonosztevők, istenkáromlók, rágalmazók, 's pórias durvák, kik káros befolyással hatának mind gazdájik mind egész udvarok erkölcsiségének megrontására, sőt embertársaiknak is titkos sugdosás által megbuktatására és szerencsétlenekké tételére, mert a' csörgő sipkának ereje erre is szabadságot nyujta nekik, kívált olly udvaroknál, hol korlátlan szabadság 's innen eredt felfuvalkodottság, elbizottság és önkény engedettség a' bolondoknak. Ez okozá, hogy a' bölcsebb belátású urak utóbbi századainkban lassanként ez udvari hivatalt eltörlik, mely végre egészen eltűnt mind a' fejedelmek mind egyéb fő urak házaikból, ámbár igen régi századoktól fogva nemcsak Európában hanem a' keleti népeknél is kedveltettek 's divatoztak. (Lásd Flögel Karl Friedr. Geschichte der Hofnarren. Liegnitz und Leipzig 1789.)

A' keleti népeknél legrégibb idők óta bizonyos tekintetben állottak a' bolondok; mert beszédeiket mintegy fensőbb ihletés gyanánt vették. Udvari bolondokat keleti országokban már a' 8-dik század közben találunk.

Hogy Attila udvarában sem hiányzottak az udv. bolondok (és így már az 5-dik században) a' következő körülmény bizonyítani látszik. — Midőn ifjabb Theodosz görög császár Attilához, a' Hunok fejdelméhez, követséget küldene, melynek Panitesben (thrácz tartomány városában) született Priscus rhetor és sophista is tagja volt (ki e' követség körülményeit le is irta), 's mely követséget azután Attila megvendégelt: asztal után, midőn besetédék, két szittyia férjfi lépett Attila elejébe, kik dalokat éneklének, melyeket ők Attila diadalmi 's hősi sajátságainak dicsőítésére készítettek. A' vendégek közül néhányan a' versekben gyönyörködtek, mások azok által figyelmesekké tétetvén hadra buzdítottak, másoknak végre könyvek gördültek-le arczaikon, mivel már öregségök nem engede részt venni a' had zajaiban. E' versek és dalok után egy bohókás szittyia ficzko jött elő, ki mindenféle izetlen és bohós tréfát üzött, miből kevés józan ész tűnt-ki, de minek elpapolása által minden jelenvolt vendéget kaczagásra gerjeszte. — Jött még ezen kívül egy pupos hátú 's idomtalan termetű bohóc is, ki majd latin, majd hun, majd goth nyelven össze vissza fecsegett, 's mindenkit olly nagy kaczagásra indított, hogy azt majd nem tudák felben szakasztani. Attila azonban mind ezek alatt is komoly 's változatlan ábrázattal maradt.

Vannak példáink, hogy a' közép kori vagy is többféle házából eredett magyar királyok hasonlólag tartának udvari bolondokat. Illyen volt Kilian, utószülött László királynak ndv. bolondja, buzgó catholicus, ki Boroszlóban, midőn itt a' fejdelem misét hallgatna, Podiebrad Györggyel (mi előtt ez még magát cseh királylyá koronáztatá), a' buzgó Husszitával, egy kis szöversenygésbe bátorkodék boesátkozni, mi után a' cseh trón hitorlóját, Podiebradot, kérdésre voná, mért nem követi ő is a' cath. vallást. Azonban Podiebrad illő rövid feleletre méltatván őt, mint bolondot, 's hozzá nem hasonlót vissza utasítá azokhoz, kik talán Kilian komát hozzá utasíták. (Lásd Flögel-t 4641. — és — Zingrefs Apophthegmata I. r. 444. I.)

Midőn Hunyady Mátyás király, háborúskodása közben, ipával Podiebrad György cseh királylyal 1461-ben alkudozás végett összejönne, a' két tábor között állott a' két fejedelemnek sátora, hol ők a' szükséges értekezéseket tartották. Midőn egykor együtt ebédelnének, akkori szokás szerint mindkét királynak udv. bolondja is az asztalnál volt, hogy uraiknak komoly szeszelyöket tréfáikkal elűznék. Isdengo a' cseh helytartó 's buzgó catholicus enyelgve kért a' királyoktól engedelmet, hogy a' két bolond birkozhassék egymással, 's a' győztes vivja-ki a' cath. vagy husszi vallásnak valódiságát. A' jelen volt pápai követ nehezelt ugyan ezen nem helyén levő tréfa miatt, de a' két király helybenhagyá, 's mindenik a' maga vallása védjét buzdítgató. A' Magyar catholicus volt 's kis termetű; a' Cseh Husszita és sokkal magasabb. A' birkozás megkezdetett. Mindenik kézzel, lábbal, komolyan, ravaszsággal 's minden erejével küzdött. Majd egyik majd másik látszék győzendőnek. Végre a' Magyar megragadá a' Csehnek iszonyú tetemét, magasra emelé, és földhez akará csapni: de egy közel álló Cseh elejébe tartá jobb kezét, hogy földijének leesését gátolja. Isdengo, a' küzdés birája (ki titkon Mátyáshoz szított), ekkor oda ugorván. a' bele avatkozó cseh embert jól pofon csapá. Erre nagy zaj támadott, a' két nemzetbeliek között kardra kelt a' dolog, 's hihetőleg nagy vérontás esik vala, ha csak a' két király komoly parancsot nem adott volna embereinek, hogy a' csend és rendre térnének vissza. Ekkor a' hevesen felindult Podiebrad következőleg szólla Isdengóhoz: „te vagy köztem és fiam között a' békezararó, a' háborúskodás támasztója: e' gonoszságodat soha sem felejttem-el. Nem miattad kegyelmezek-meg most neked, hanem csak azért, mert tudom, mivel tartozom Mátyás jelenlétének “ (Lásd Flögel-t 216. l. — és — Bonfin Rer. Hung. Decad. IV. L. II. p. 556.)

II-dik Lajos király, egykor Egerbe jött, hol a' főispánnak egy mardarászó ölyve (sólyma) és egy udvari bolondja volt, mellyek a' fiatal királynak nagyon megtetszetek: kéré tehát Lajos a' főispánt, engedné neki mindkettőt által. De ez csak úgy állott alkura, ha a' király a' főispánnak 40 ezer forintnyi adósságát elengedi; 's Lajos megegyezett.

Tagrejtvény.

(Charade.)

Első tagommal bir minden	Vég tagomnak jól ismered,
Nemzet, vagy egyes család,	Ha szép, számos bájait,
Ugy mint minden állat, növény	Benne sok jó 's rozsnak magvát
Róla bizonyyságot ad.	És így kárát 's hasznait.

Vedd össze mind két tagomat,
Benne sokszor felleléd,
Azt, mi kedves volt előtted;
Mert csak ennek szenteléd.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: 1) A' porkoláb. — 2) Gás-pár, akár mennyi. — 3) Az o-kos. — 4) A' hamvvevőnek.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.